

Ko Groen

Paula Bonekamp: „In de laatste fase zei Koen: ‘ik wil niet dat jullie in de rest van je leven te veel verdriet meenemen over mij.’ Ik zie dat als een opdracht; we moeten er wat van maken!”

‘Ondanks groot verlies heb ik dus ook nog heel veel!’

In 2020 bestaat het Zincafé 10 jaar. Dat wordt deels gevierd met een serie interviews in de Leusder Krant over ‘de zin van het leven’. Daarvoor wordt een tiental Leusdenaren uitgenodigd om hier hun visie over te geven in interviews met Eric-Jan Tuininga (ejtuininga@gmail.com) en Eugeen Baljet (e.j.baljet@kpnmail.nl).

In haar jeugd bezocht Paula Bonekamp een oom die zich verdiepte in sterrenkunde en raakte daardoor gefascineerd door de oneindigheid van het heelal. Onder de indruk van die enorme grootheid nam ze zich voor om haar leven vooral te richten op de kleine wereld om haar heen. Paula komt uit Arnhem waar ze in een warm gezin opgroeide en als eerste uit haar familie via Mavo, Havo en VWO mocht gaan studeren. Ze wist al vroeg dat ze lerares wilde worden en koos voor het vak geschiedenis.

Sinds wanneer woon je in Leusden?

Ik woon al 20 jaar in Leusden, met Gerard, die hier op De Horst werkt in de buitensporthandel. Wij kregen drie zonen. Jarenlang hadden we een onbezorgd leven tot bij onze jongste zoon Koen (op 16-jarige leeftijd) botkanker werd geconstateerd. Na twee jaar overleed hij. Bij ons, de oudste twee woonden in die laatste periode tijdelijk ook weer thuis.

Hoe gaan jullie met dat verdriet om?

Het was een heftige periode voor ons allen. En nu nog steeds hebben wij het er moeilijk mee. We proberen er echter elke dag weer iets moois van te maken met plezier in werk en hobby's. De oudste jongens hebben hun eigen leven weer zo goed als dat gaat opgepakt en wonen op kamers. Wat ons daarbij heel erg heeft geholpen en helpt is de enorme betrokkenheid van onze familie en vrienden.

Lukt het een goede balans te vinden?

Eigenlijk wel. Ik werk nu 4 dagen voor de Hogeschool van Utrecht, maar heb ook toen de

jongens klein waren altijd enkele dagen per week gewerkt. Ik werd geen leukere moeder van alleen maar thuis zijn, dus dat heb ik niet lang gedaan. Met hulp konden we het steeds inpassen in gezin, ook omdat mijn man zo dicht bij werkt en bleef er ook nog tijd voor sociale contacten.

Daarbij is werk voor mij een belangrijke stimulans. Ik geniet ervan studenten te motiveren voor het vak en te steunen, zeker in deze lastige Corona-tijd. Nu heb ik ook tijd om op school in de Instituutsraad actief te zijn. Dat vind ik ook belangrijk: niet kritisch langs de zijlijn, maar je schouders eronder en verantwoordelijkheid te nemen

Hoe blijft Koen in jullie leven?

Natuurlijk hebben we die twee jaar en vooral die laatste maanden heel veel meegemaakt. Maar ook toen waren er veel prachtige momenten. Wij zijn zo trots op hem! Zijn positivisme en enthousiasme blijven een groot voorbeeld. In de laatste fase zei hij ons: ‘ik wil niet dat jullie in de rest van je leven te veel verdriet meenemen over mij.’ Ik zie dat als een opdracht: we moeten er wat van maken! We zeggen geregeld tegen elkaar ‘Koen zou nu zeggen...’ Koen hoort gewoon bij ons.

Wat zijn je drijfveren?

Ik ben niet gelovig in de traditionele zin. Wel ervaar ik een bron die me sterkt om positief bij te dragen aan mijn omgeving. Naast verbinden is het mijn passie om verder te zoeken naar achtergronden van zaken, vooral bij historische thema's. Wij bezoeken, nu kinderen het huis uit zijn, ook graag musea en concerten. Verder lees ik vaak historische romans.

Je bent zo positief, maar erger je je wel eens?

Ja hoor, vooral door die moeilijke periode met Koen kan ik steeds minder tegen geneuzel. Graag praat ik over wezenlijke zaken, maar ik hou ook van het vieren van de mooie dingen in het leven. Afgelopen weekend bijvoorbeeld: fietsen in de natuur met vrienden, met goede gesprekken. En daarna bij de borrel TV kijken naar Luik-Bastenaken-Luik. Mooier kan het toch niet!

Zijn er mensen die je bewondert?

Daarvoor zoek ik het dichtbij: mijn ouders, want die hebben mij zo prachtig voorgeleefd. Zo heb ik ook dat positieve geërfd en net als zij heb ik als motto ‘zorg voor alles om je heen’.

Welke belangrijke keuzes heb jij gemaakt?

In de grote dingen kan ik niets bedenken. Als ik me realiseer dat mijn grootouders dienstbodes waren dan is het heel bijzonder dat we binnen twee generaties zo veel meer kansen hebben gekregen. Ik hoop dat ik mijn zonen en studenten mee kan geven hoe tevreden we kunnen zijn, ook nu, ondanks Corona.

Men zegt wel dat de zin van het leven vooral betekent zin IN het leven?

Het leven is deels wat je overkomt, maar vooral ook wat je ermee doet. Het verlies van Koen is het grootste verdriet, we missen hem en het is een enorme deuk in ons geluk. Toch voel ik me nog steeds bevoorrecht omdat ik een lieve en zorgzame man heb, twee fantastische zonen. Daarnaast: mijn ouders leven nog, we hebben een fijne familie en een grote vriendenkring. Ik heb dus ook nog heel veel!